

Motion till riksdagen

1988/89:Fi106

av Ylva Annerstedt m.fl. (fp)

med anledning av prop. 1988/89:151 om höjning av den allmänna löneavgiften intill utgången av år 1990

Stockholmsregionen har unika kvaliteter. Här bor en femtedel av landets befolkning. Regionen står för mellan en femtedel och en fjärdedel av landets inkomster. Här finns vart fjärde företag i Sverige, som arbetar med import och export av varor och tjänster. I Storstockholm finns en tillräcklig bas för många slags aktiviteter, som helt saknas i andra delar av Sverige. Storstadens mångfald skapar möjligheter och ekonomisk expansion som kommer hela landet till del.

Trots detta föreslår regeringen flera åtgärder som direkt drabbar kommunerna i Stockholms län. Robin Hood-skatten som föreslås i kompletteringspropositionen drabbar Stockholms län hårdare än någon annan region och den föreslagna löneskatten på 5 % i den nu aktuella propositionen drabbar samma kommuner.

Åtgärderna motiveras med att näringslivets expansion i Stockholms län måste dämpas. Sveriges problem är emellertid inte för hög tillväxt – tvärtom. Landets problem är att vi har alldeles för låg tillväxt i jämförelse med andra OECD-länder. Den extra höga löneskatten, 3 % högre än i övriga landet, motiveras med att en differentiering skulle motverka regionala skillnader i den ekonomiska utvecklingen. Nyckeln till en fungerande regionalpolitik ligger emellertid inte i att strypa utvecklingen i Stockholms län utan i att skapa kreativa miljöer över hela landet.

Stockholmsregionen har många egna unika möjligheter att stimulera kreativitet och därigenom kulturliv, forskning, sysselsättning och välfärd. För många av de verksamheter som bedrivs och utvecklas i Stockholm gäller, att alternativet inte är en utflyttning till Hofors eller Ljusnarsberg, utan till Amsterdam eller London. En allmän hämsko på Stockholmsregionen genom indragningar, pålagor och kontroller gynnar ingen, utan gör bara Sverige fattigare.

Redan har Ericsson, vårt största elektronikföretag, aviserat att man tänker flytta ut sin mest expansiva forskningsavdelning ur landet. Trehundra ingenjörer söks nu utomlands för mobiltelefonutvecklingen. Utflyttningen motiveras av regeringens inriktning när det gäller att försvara näringslivets villkor i Stockholms län.

Regeringen påstår vidare i propositionen att den extra löneskatten på Stockholmsregionen skulle underlätta personalförsörjningen inom vård- och servicesektorn. Med tanke på att det framför allt är den hårt konkurrensutsatta kunskaps- och elektronikberoende tjänstesektorn, som drabbas av

höjda löneskatter är det orimligt att tro, att människor som måste avskedas där skulle söka sig till vårdsektorn.

Förutom de konsekvenser som ovan redovisats innebär också förslaget att människors valmöjligheter inom vård och omsorg i praktiken omöjliggörs. Dessutom försvårar det ytterligare möjligheterna att rekrytera vård- och omsorgspersonal i Stockholmsregionen.

Förslaget försämrar ytterligare för alternativ till offentliga monopol. T.ex. kommer barnomsorg som bedrivs i kooperativ eller annan enskild form att särskilt bestraffas genom att den extra 3-procentiga löneskatten drabbar dem men inte barnomsorg i kommunal regi. Liknande effekter uppträder i andra verksamheter som bedrivs i ideell regi.

Vi tolkar detta som ett bevis för socialdemokraternas vaktslående om de offentliga monopolerna och aktiva motvilja mot enskilda alternativ.

Hemställan

Med hänsyn till det ovan anförda hemställs
att riksdagen avslår proposition 1988/89:151.

Stockholm den 18 maj 1989

Ylva Annerstedt (fp)

Hadar Cars (fp)

Lars Leijonborg (fp)

Jan-Erik Wikström (fp)

Barbro Westerholm (fp)

Birgit Friggebo (fp)

Maria Leissner (fp)

Anne Wibble (fp)